

РЕШЕНИЕ

№ 2758

гр. София, 21.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 28.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Татяна Щерева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **1655** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 вр. чл. 44, ал. 8, изр. трето от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. М. А., гражданин на Б., [дата на раждане], против Заповед № 5364з-169 от 31.01.2022 г. издадена от директора на Дирекция „Миграция“ при МВР, с която, на основание чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ, е продължено принудителното му настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) с 6 (шест) месеца, считано от 03.02.2022 г. до отпадане на причините за изпълнение на наложената принудителна мярка, но не по - късно от 03.08.2022 г.

В жалбата се излагат аргументи за незаконосъобразност на оспорения индивидуален административен акт поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон и явно несъответствие с целите на закона. Застъпва се становище, че задълженията на административния орган да изпълни принудителната мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ не предвиждат съгласие за извеждане на санкционираното лице, а още по-малко задължение за сътрудничество от негова страна. В този аспект, се сочи липса на мотиви по отношение на конкретните процесуални действия, за които е било необходимо съдействие от жалбоподателя, както и на доказателства за умишленото им възпрепятстване от негова страна. Твърди се, че декларативното позоваване в оспорената заповед на основанието по чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ, без да

са посочени конкретни действия за изпълнение на принудителната мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ и времеви хоризонт на осъществяването им в рамките на поредния 6-месечен период на задържане в СДВНЧ, не е достатъчно, за да обоснове спазване на принципите на законоустановеност, доказана необходимост и пропорционалност на прилагане на тази мярка и съответствието ѝ с условията по чл. 16 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки на връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни (Директивата), по чл. 6 от Хартата за основни права на Европейския съюз и по чл. 5 § 1, б. „f“ от КЗПЧОС. В подкрепа на тези аргументи е цитирана практика на ВАС и ЕСПЧ.

Направени са алтернативни искания - за отмяна на оспорената заповед и незабавно освобождаване на жалбоподателя от СДВНЧ или за изменението ѝ в частта относно срока на принудително настаняване. Претендира се присъждане на направените разноски.

Исканията в жалбата се поддържат от жалбоподателя и пълномощника му и в съдебното заседание.

Ответникът по жалбата, чрез процесуалните си представители – юриск. Ч. и юриск. К. оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Излагат се съображения за пълен отказ от съдействие на жалбоподателя да предостави необходимата информация за идентифициране на самоличността му. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като обсъди приложените доказателства в административната преписка, в контекста на становището на страните, съобразно правомощията си, прие за установено от фактическа страна:

На 03.02.2021 г. жалбоподателят А. А. е задържан в района на [улица]в [населено място] без документи за самоличност. При извършената проверка в информационните масиви на СДВР е установено, че не разполага с валидно издадени документи, а с Решение № УПП-405/16.11.2020 г. на председателя на Държавната агенция за бежанци при Министерски съвет му е отказано предоставяне на статут на бежанец. Жалбоподателят не е посочил лице, при което може да отседне на територията на РБългария, както и източник на средства за препитание. Въз основа на тези данни и предложение по чл. 41, т. 5 от ЗЧРБ, началникът на Отдел „Миграция“, Сектор „Незаконна миграция“ при СДВР е издал Заповед № УРИ 5392ПАМ-101/03.02.2021 г., с която на А. А. е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ - „Връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

За обезпечаване на изпълнението ѝ, с оглед и на заявеното от жалбоподателя желание да имигрира в друга държава-членка – Германия, а не да се върне в страната по произход, със Заповед № УРИ 5392ПАМ -102/03.02.2021 г. на началника на Отдел „Миграция“, Сектор „Незаконна миграция“ при СДВР, е настанен временно за срок от шест месеца в СДВНЧ. И двете заповеди са влезли в сила след осъществен съдебен контрол с Решение по адм. дело 6453/2021 г. по описа на ВАС.

Със заповед № 5264з-1363/29.07.2021 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, на основание чл. 44, ал. 8, пр. трето от ЗЧРБ, периодът на принудително

настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ е продължен, считано от 03.08.2021 г. до отпадане на пречките за изпълнение на наложената принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, но не по-късно от 03.02.2022 г. Тази заповед също е влязла в сила с Решение на ВАС от 10.03.2022 г. по адм. дело № 11610/2021 г.

С оспорената в настоящото производство заповед с рег. № 5364р-169 от 31.01.2022 г., издадена от директора на Дирекция „Миграция“, на основание чл. 44, ал. 8, изр. трето от ЗЧРБ, е продължен за втори път срока на принудително настаняване в СДВНЧ на жалбоподателя А. А. с още шест месеца, считано от 03.02.2022 г. до отпадане на пречките за изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, но не по - късно от 03.08.2022 г.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 03.02.2022г. в присъствие на преводач като са разяснени възможностите за оспорването ѝ.

Заповедта е издадена въз основа на предложение на началника на Отдел „П.“ в Дирекция „Миграция“ рег. № 5364р-2038 от 31.01.2022 г., в което е отразена подробно информацията относно резултатите от предприетите действия за изпълнение на принудителната административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Направен е извод за неотпаднала „опасност от укриване“, по смисъла на чл. 15, § 1, б. „а“ вр. чл. 3, § 7 от Директивата, с оглед наличие на основанията по § 4а от ДР към ЗЧРБ, както и за „възпрепятстване подготовката за връщане“, по смисъла на чл. 15, § 1, б. „б“ от Директивата.

В този аспект, е отчетено, че жалбоподателят няма близки или познати на територията на РБългария, при които да отседне, няма деклариран адрес, на който желае да пребивава, не притежава средства за издръжка, не желае да попълни формуляр за идентификация и да положи доброволно подписа си - документи, изискуеми от административните органи на държавата му по произход за издаване на пасаван, с което възпрепятства изпълнението на ПАМ.

Неоснователни са оплакванията в жалбата за липса на конкретни данни, по смисъла на чл. 15, § 1, б. „б“ от Директивата относно „възпрепятстването“ на „подготовката на връщането“. Не се спори, че и към момента жалбоподателят А. А. не притежава валидно издадени документи за самоличност. Категорично установено от приложените доказателства е, че за издаването на такива документи от посолството на Б. в РРумъния е необходимо да се попълни декларация – формуляр за идентификация, който да е подписан саморъчно. Отказът на жалбоподателя да попълни и подпише такъв формуляр, документиран в приложените към административната преписка докладни записки на служители на Дирекция „Миграция“, обосновано е приет като отказ за съдействие на компетентните органи за изпълнение на наложената мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. В този смисъл, е отчетено и изразеното нежелание за завръщане в страната по произход.

Изложени са аргументи и за невъзможност за прилагане на алтернативно предвидените в чл. 44, ал. 5, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ по – леки обезпечителни мерки. В този аспект, е обсъждана и продължаващата „опасност от укриване“ по чл. 3, § 7 от Директивата, а именно установената липса на:

документи за самоличност или друг документ за пътуване;

близки и/или познати, при които да бъде настанен на територията на РБългария до отпадане на пречките за изпълнение на ПАМ;

социална среда, чрез която може да бъде установявано местопребиваването му;

средства за издръжка, респективно средства за внасяне на гаранция лично или чрез

трето лице;

деклариран адрес, на който желае да пребивава и може да бъде установяван.

С тези обективни данни е мотивирано становището, че поведението на жалбоподателя сочи нежелание да се съобрази с наложената му принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Така е обосновано и предположението, че с отказа да съдейства и на компетентните власти на държавата си по произход за установяване на самоличността му и издаване на валиден документ за пътуване, жалбоподателят ще се опита да се отклони от изпълнението на принудителната мярка.

В конкретния казус, според съда, законосъобразно административният орган е приел, че към момента на издаване на оспорената заповед са налице основанията по чл. 44, ал. 8, пр. трето във вр. ал. 6 от ЗЧРБ за продължаване на задържането, за да се гарантира успешното извеждане на жалбоподателя. В този смисъл, неоснователни са възраженията, че липсват доказателства за такава възможност, с оглед и на указанията в т. 10, б. „а“ от Препоръка (ЕС) 2017/432 на Комисията от 7 март 2017 за по-ефективен процес на връщане при прилагането на Директива 2008/115/ ЕО на Европейския парламент и на Съвета (Препоръката). В същите е уточнено, че задържането на незаконно пребиваващи граждани на трети страни е необходимо и целесъобразно при наличие на опасност от укриване по чл. 15, § 1 от Директивата, каквато е установена по отношение на жалбоподателя.

Доколкото срокът на прилагане на обезпечителната мярка по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ е продължен с още 6 месеца до максимално предвидения в чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ – 18 месеца и е съответен на срока по т. 10, б. „б“ от Препоръката, както и на изискванията на чл. 15, § 6, б. „а“ от Директивата, а и на Решение на СЕС от 06.06.2014 г. по преюдициално дело С-146/14 PPU, М., не могат да бъдат споделени аргументите в жалбата за нарушение на гарантираното от чл. 6 от ХОПЕС и чл. 5, § 1, б. „f“ от КЗПЧОС право на свобода на жалбоподателя.

Приложените доказателства за извършените процесуални действия в изпълнение на наложената принудителна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ отговарят на стандарта за „дължима грижа“, положена от компетентните административни органи в периода на ограниченията, които търпи жалбоподателя от прилаганата обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ. Затова, тя е не само законоустановена, но е и пропорционална на конкуриращия се с правото на свобода интерес от упражняване на ефективен имигрантски контрол, с оглед установеното възпрепятстващо „процеса на извеждане“ поведение на жалбоподателя, по смисъла на чл. 15, § 1, б. „б“ от Директивата.

Неоснователни са и възраженията, че оспорваният административен акт не обслужва легитимната цел по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, която е налице когато за изпълнение на принудителна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ не могат да намерят приложение алтернативно предвидените мерки в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. Обективните данни в конкретния казус сочат категорично, че жалбоподателят е чужденец, който няма издадени валидни документи за самоличност, за когото има данни за опасност от укриване и по отношение на когото е налице обосновано предположение за съзнателно осуетяване изпълнението на принудителното му извеждане от страната с цел връщането му в държавата по произход.

Така установените по надлежния ред фактически данни обосновават продължаването на принудителното настаняване на жалбоподателя А. А. в СДВНЧ. Задържането на жалбоподателя е необходимо и обосновано, поради наличието на изискуемите предпоставки както по националното, така и по международното право, с оглед

обезпечаване на започнатия процес на принудителното му извеждане от страната и демонстрираното нежелание за съдействие и възпрепятстване на процеса по издаване на документи за самоличност и/или пътуване.

По изложените съображения, съдът счете, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, искането на ответника за присъждане на разноски е основателно. На Дирекция „Миграция“ – МВР следва да се заплати, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, юрисконсултско възнаграждение в минималния предвиден размер в чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ – 100 лева.

Мотивиран от изложеното, Административен съд София-град, I-во отделение, 26-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. А. /А. М. А./, ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Б., [дата на раждане] , понастоящем принудително настанен в СДВНЧ при Дирекция „Миграция“ в [населено място], [населено място], [улица], депозирана чрез адв. Т. А. И. срещу Заповед № 5364з-169/31.01.2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която на основание чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ е продължено принудителното му настаняване в СДВНЧ с 6 (шест) месеца, считано от 03.02.2022 г. до отпадане на причините за изпълнение на наложената спрямо него принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, но не по – късно от 03.08.2022 г.

ОСЪЖДА А. М. А. /А. М. А./, ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Б., [дата на раждане] , понастоящем принудително настанен в СДВНЧ при Дирекция „Миграция“ в [населено място], [населено място], [улица] да заплати в полза на Дирекция „Миграция“ – МВР, направените разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от съобщението на страните за постановяването му.

СЪДИЯ: